

Р Е Ш Е Н И Е

№ 450

С о ф и я, 19 декември 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 10 н о е м в р и 2014 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
КАПКА КОСТОВА

при секретар Аврора Караджова
и в присъствието на прокурора Мария Михайлова
изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски
наказателно дело № 1356/2014 година.

Касационното производство е образувано по жалба от повереника на частните обвинители и граждански ищци З.С.Д.-Б. и С.Б.Б. от С. адв.Ил.В. от САК, по жалби на защитниците на подсъдимия В.Кр.Г. от Б. адв.Е.В. и адв.Тр.Т. от САК, на подсъдимия С.В.С. от Б. адв.П.К. от САК и на подсъдимия А.К.Д. от Б. адв.А.А. от САК против присъда № 17 от 17.04.2014 г., постановена по ВНОХД № 39/2014 г. на Софийския апелативен съд, която се оспорва с доводи за наличие на всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК и с разнопосочни искания, от първите - за отмяната ѝ и връщане на делото за ново разглеждане за утежняване положението на подсъдимите, а от защитниците на последните - за отмяна на присъдата и оправдаването им по предявеното обвинение от касационната инстанция, алтернативно, за връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав, като следваща алтернатива - за преквалифициране на деянието в по-леко наказуемо престъпление с отражение върху размера на наложените им наказания, включително с приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК за корекция в същата посока, както и за намаляване на размера на уважените срещу тях граждански искове.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура намира жалбите за неоснователни.

Частните обвинители и граждански ищци З.Б. и С.Б., чрез повереника си адв.В. поддържат жалбата си и направените в нея искания, като оспорват жалбите на защитниците на подсъдимите и молят същите да бъдат оставени без уважение.

Подсъдимият С.С., редовно уведомен, не взема участие в производството пред ВКС, а останалите двама подсъдими Д. и Г. лично, тримата и чрез защитниците си, включително и чрез конституирания се като защитник на сина си В.Г. негов баща К., молят за уважаване на подадените от тях жалби и оспорват тази на частните обвинители.

Върховният касационен съд провери правилността на обжалваната присъда в пределите на чл.347 от НПК, като съобрази следното :

Първоначално е било внесено обвинение срещу подсъдимите А.Д. и В.Г., по което е било образувано НОХД № 1328/2009 г. по описа на Софийски градски съд, по което по искане на повереника на частните обвинители и граждански ищци адв.В., с което са се солидаризирали и защитниците на подсъдимите, с протоколно определение от 17.07.2009 г. съдебното производство е било прекратено на основание чл.288, т.1 от НПК и делото е било върнато за ново разглеждане на прокурора с оглед на констатираните отстраними съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване на правото на защита основно на подс.Г. и косвено на подс.Д.

След провеждането на допълнително разследване и внасяне на нов обвинителен акт срещу тримата подсъдими Д., С. и Г., с присъда № 249 от 19.07.2013 г., постановена по НОХД № 5680/2009 г. от Софийски градски съд отговорността на подсъдимите А.К.Д. и С.В.С., двамата от Б., област С. е ангажирана за това, че на 05.12.2008 г. в ЖК „С.г.” на С., като извършители, с особена жестокост и по хулигански подбуди умишлено са умъртвили С. С.Б., с настоящ адрес в С. като студент, и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.3-то и т.11 вр.чл.115 вр.чл.20, ал.2 от НК при условията на чл.54 от НК са осъдени на по 18 години лишаване от свобода, които да изтърпят при първоначален строг режим в затвор, като са признати за невинни и оправдани по първоначалното им обвинение деянието да са извършили в съучастие и с подс.В.К.Г. от Б., област С.

Уважени са предявените от пострадалите З.Б. и С.Б., родители на починалия младеж, граждански искове, като двамата подсъдими са осъдени да им заплатят солидарно сумите от по 300 000 лв на всеки един от тях за обезщетяване на причинените им неимуществени вреди от деянието, ведно със законната лихва от датата на увреждането им до окончателното им изплащане, като исковете в останалата им част до пълния предявен размер от по 450 000 лв срещу двамата подсъдими и изцяло срещу подсъдимия В.Г. са отхвърлени като неоснователни.

С присъдата третият подсъдим В.К.Г. е признат за невинен и оправдан да е участвал в осъществяване на престъплението по посочения текст от НК.

В тежест на подсъдимите Д. и С. са присъдени направените по делото разноси в размер на 8 591,50 лева, дължимата се държавна такса върху уважения размер на исковете в размер на 24 000 лв, както и да възстановяват на

частните обвинители и граждански ищци направените от тях разноси по делото в размер на 5 300 лева.

Недоволни от присъдата са останали Софийска градска прокуратура, частните обвинители и граждански ищци З.и С.Б. и защитниците на двамата осъдени подсъдими Д. и С.

Прокуратурата е протестирала присъдата в оправдателната ѝ част относно подсъдимия В.Г. за съучастието му с останалите двама подсъдими в осъществяване на престъплението, с доводи за необосноваността ѝ, както и заради явната несправедливост на наложените на двамата осъдени наказания лишаване от свобода, отправяйки искане за отмяната ѝ и постановяване на нова осъдителна и за подс.Г. присъда съобразно предявеното обвинение и завишаване на размера на наложените на подс.Д. и подс.С. наказания с по 2 години, каквото наказание е претендирано и за подс.Г.

Повереникът на частните обвинители и граждански ищци адв.Ил.В. е атакувал оправдаването на подс.В.Г. и частичното на съучастниците му Д. и С., както и отхвърлянето на исковете срещу първия и частично срещу вторите със съображения за необосноваността на първоинстанционната присъда, постановяването ѝ при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при извеждане на правно релевантните факти и по приложението на правото, както и заниженост на присъдените на пострадалите обезщетения с искане за постановяване на нова въззивна присъда за осъждане и на подс.Георгиев по предявеното му обвинение, настоявайки за налагане и на тримата подсъдими на наказание доживотен затвор без замяна и уважаване и срещу тримата на предявените от доверителите му искове в пълния им размер.

От името на подсъдимите Д. и С. защитниците им адв.А. и адв.К. са развили оплаквания за необосноваността, незаконосъобразността на първоинстанционната присъда, неспазването на процесуалните правила при установяване на обстоятелствата около възникналия с пострадалия младеж конфликт, неговото развитие и приноса им за причиняване на вредоносния резултат, довело до неправилно приложение на материалния закон и несправедливото им осъждане с несъразмерно тежко наказание с искане от първия защитник за отмяната ѝ и връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд, алтернативно за преквалификация на деянието в по-леко наказуемо престъпление по чл.124 от НК със съответно отражение върху размера на наложеното на подзащитния му наказание и намаляване на размерите на присъдените и в негова тежест обезщетения на ищците, а от втората с претенциите за постановяване от въззивната инстанция на нова изцяло оправдателна за подс.С. присъда с отхвърляне на исковете срещу него, алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане още на прокурора заради съществени процесуални нарушения във фазата на досъдебното производство или на първоинстанционния съд за отстраняване на такива нарушения и в хода на първоинстанционното съдебно производство, а като последна алтернатива за изменянето ѝ, като се намалят както размера на

наложеното на подзащитния ѝ наказание, така и размерите на присъдените в негова тежест репарационни обезщетения на ищците.

След проведено допълнително съдебно следствие в хода на въззивното производство, с въззивна присъда № 17 от 17.04.2014 г., постановена по ВНОХД № 39/2014 г. Софийският апелативен съд е отменил първоинстанционната присъда на СГС в частите относно оправдаването на подс.В.Г., съучастието му с останалите двама подсъдими и относно отхвърлянето на гражданските иски на ищците Б. и за дължимите се разноски, вместо което е признал и подсъдимия В.К.Г. за виновен в осъществяване на инкриминираното деяние в съучастие с другите двама подсъдими Д.и С. като техен съизвършител и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.3-то и т.11 вр.чл.115 вр.чл.20, ал.2 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложено също наказание от 18 години лишаване от свобода, търпимо при първоначален строг режим в затвор, от което на основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднал предварителния му арест.

Присъдата е изменена в частта относно оправдаването на подсъдимите Д. и С. за съучастието им с подс.В.Г. и те са признати за виновни в осъществяване на деянието като съизвършители с него, без това да е дало отражение на определените им от СГС наказания по вид и размер.

Обжалваната присъда е изменена в гражданско-отхвърлителните ѝ части, като и подс.В.Г. е осъден солидарно да заплати на ищците, заедно с останалите двама подсъдими сумите от по 400 000 лв на всеки един от тях за репариране на причинените им от деянието неимуществени вреди, както и сумата 5000 лв за разноски пред първата инстанция и е разпределил на всеки един от тях направените от ищците разноски пред въззивната инстанция.

Съобразно ангажирането както на наказателната, така и на гражданската отговорност и на подс.В.Г. апелативният съд е извършил преразпределение на дължимите се от тримата подсъдими разноски по водене на делото в размер по 2 863,83 лв, както и относно размера на дължимата се върху уважения размер на исковите държавна такса в размер на по 10 666,67 лв за всеки един от тях.

Против въззивната присъда са подадени касационни жалби от повереника на частните обвинители и граждански ищци З.Б. и С.Б. адв.Ил.В., от защитниците на подсъдимия В.Г. адв.Е.В. и адв.Тр.Т., на подсъдимия С. С. адв.П.К. и на подсъдимия А.Д. адв.А.А.

Касационната жалба на повереникът на частните обвинители и граждански ищци, заедно с допълнението ѝ е фокусирана върху явната несправедливост на наложените и на тримата подсъдими наказания поради неправилния, според доверителите му, избор на вида на дължимото им се наказание, настоявайки отново от тяхно име за налагане на наказание доживотен затвор без замяна, заради което се иска ново разглеждане на делото от друг състав на въззивния съд, комуто делото да се върне след отмяна на атакуваната присъда.

В касационните жалби на защитниците на тримата подсъдими са ангажирани доводи за наличие на всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК с искания за отмяната на въззивната присъда и оправдаване на подзащитните им по предявеното им обвинение с отхвърляне на уважените граждански искиове, за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд и като последна алтернатива, за изменение на присъдата с намаляване на размерите на наложените им наказания и на присъдените срещу тях обезщетения на пострадалите.

Върховният касационен съд – първо наказателно отделение приема жалбите за подадени в установения от закона срок, от страни, имащи право на жалба и срещу въззивен съдебен акт, подлежащ на редовна касационна проверка съгласно чл.346, т.1 от НПК, поради което са допустими, но разгледани по същество, са НЕОСНОВАТЕЛНИ по следните съображения :

ВКС намира, че няма основание за разглеждане поотделно на всяка една жалба, доколкото развитите от страните съображения касаят обвинението за съвместна престъпна деятелност на тримата подсъдими в причинна връзка с причинения вредоносен резултат и претенцията на частните обвинители за дължимата се на всеки един от тях, но по-тежка санкция.

В подкрепа на касираните основания са развити доводи, които в голямата си част са били поставени както на вниманието на градския, така и на Софийския апелативен съд и са получили дължимия им се отговор. Обобщено, те касаят : годността на обвинителния акт да очертае приетата от обвинението фактическа обстановка (фактическо обвинение) на осъществяване на деянието, свързано с правото на защита на подсъдимите относно фактите от предмета на доказване; доказателствения анализ на въззивния съд за установяване на тези факти през призмата на изискванията на чл.14 и чл.107, ал.3 от НПК и доколко е довел до правилни изводи за достоверността на възприетите гласни доказателствени източници, съобразно и другите ползвани доказателствени средства, за механизма на осъществяване на деянието и за авторството на тримата подсъдими; неправилното приложение на материалния закон с претенцията деянието да е несъставомерно по предявеното им обвинение по чл.116, ал.1, т.3 и 11 от НК, вместо такова по чл.124, ал.1 от НК; налагане на несъразмерно тежки наказания, при неоснователен отказ да се приложи разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК, а при вярната правна квалификация – и на чл.66, ал.1 от НК; липса на отговор на наведените във въззивните жалби доводи от защитниците на подсъдимите и накрая, завишеност на присъдените обезщетения на ищците, оспорвани по основание и размер.

Доводите на повереника на частните обвинители разбираемо са насочени към обема на дължимата се на всеки един от привлечените към наказателна отговорност дейци с убеждението и за други виновни за смъртта на сина им.

Във връзка с отговорите на тези въпроси от градския съд е развито оплакване за „явна предубеденост” на състава на съда, което се свързва от

защитниците с отказа му да прекрати повторно съдебното производство и върне делото на прокурора поради неизпълнени указания по отстраняване на констатирани отстраними съществени процесуални нарушения при изготвяне на първоначално внесения, но срещу двама от подсъдимите, обвинителен акт. Макар и с известна критика към качеството му и към процесуалната издържаност на прекратяването на съдебното производство след първоначалното образуване на делото, апелативният съд правилно се е съгласил, че очертаната в обвинителния акт дейтелност на тримата подсъдими е достатъчна да разберат в какво се обвиняват, за да могат да осъществят правото си на защита, особено при протеклото първоинстанционно съдебно следствие, в което както по инициатива на страните, а особено служебно от съда са били издирени и разпитани всички възможни очевидци на случилото се, както и тези, които по някакъв начин са имали досег с компанията на подсъдимите и са възприели факти от значение за изясняване на истината за случилото се в инкриминираната нощ в ЖК "С.г." в С. Твърде подробният анализ на всички събрани доказателства, главно на твърденията на участници в конфликта с пострадалия и на случайни свидетели на случващото се, изключва претендираната предубеденост на съдебния състав. От друга страна, невъзприемането на изводите му относно участието и на подс.В.Г. във фаталното нараняване на починалия С.Б. няма как да сочи на такава, след като негово е правомощието като съд по фактите да прецени въз основа на кои доказателствени средства ги приема или отхвърля и то е сторено надлежно.

Макар още в самото начало на мотивите си въззивният съд да е декларирал, че няма да обсъжда някои обстоятелства, отдалечени от предмета на доказване, всъщност ги е коментирал при извеждане на изводите си за авторството на тримата подсъдими в осъществяване на деянието, основно във връзка с достоверността на свидетелските показания и ползваните обяснения на подсъдимите, депозиран в хода на наказателното производство, приобщени по съответния процесуален ред. Видимата разлика в подхода на двата съдебни състава по фактите е в перспективата при проведените изследвания – докато градският съд „накъсва” хронологията на случилото се до най-дребни подробности, повтаряйки неколккратно при проверката за достоверност на свидетелските показания и обяснения на подсъдимите коментарите си за едни и същи обстоятелства, апелативният съд е възприел да обобщи относимите към обстоятелствата от предмета на доказване доказателства в тяхната взаимовръзка, постигайки по-последователна и житейски логична картина на случилото се с починалия С.Б.

С основание усилията на съдилищата са били насочени към извличане на истината от показанията на приятелите на последния и тези от компанията на подсъдимите. И докато първите са били поставени наистина в стресова ситуация от внезапното и непровокирано с нищо нападение от подс.С. и подс.Д., към които са се включили и св.Ц., св.С., а след тях и подс.В.Г., последните са се стремяли да демонстрират надмощието си над тях, ескалирало

в крайна сметка в извратено насилие над падналия младеж от страна на тримата подсъдими, довело за минути до фаталния му край. Правилно въззивният съд се е концентрирал върху показанията на св.Фарашев, св.С., св.П., св.Ц. от групата на подсъдимите, частично тези на разпитания във въззивното следствие св.И., на св.Т. и св.Г. от групата на пострадалия, но като ги е съотнесил с показанията на св.К., св.А., св.А., св.Д., св.М., св.Т., св.П., св.Б., за да очертае действията на всеки един от подсъдимите, което убедително е постигнал. За разлика от този подход, защитниците им коментират отделни фрагменти от техните подробни разпити и преразпити, съзират несъществени несъответствия, които логично са обяснени и отстранени от съда при съпоставката помежду им и с другите събрани по делото доказателства – заключенията на СМЕ, КСМЕ, на веществените доказателства, на СППЕ, добитите чрез разпита на експертите разяснения, констатациите от огледния протокол, показанията на св.С.С., св.С.С., св.Б., св.Б., св.Д., св.Т., св.К., св.М., св.А., св.М.

На тази основа въззивният съд убедително е защитил приетите от него нови фактически обстоятелства относно агресивното поведение на част от компанията на подсъдимите в и пред дискотеката, повлияно от поетото значително количество алкохол, причините и развитието на конфликта със св.Т. и починалия Б. с известна промяна („разпределяне“) сред участниците в двете оформили се огнища на стълкновение до повалянето на последния на терена, в който момент се включил и подс.Г., когато той преминал в жесток побой над него от тримата подсъдими, нанасящи му силни удари с ритници в горната част на тялото, шията и главата. В тази насока съдът категорично е заключил, че в този побой са участвали и тримата, убедително е обосновал участието и на подс.С., както и на подс.Д., оставил отпечатък от лявата си маратонка върху главата на падналия младеж, отричайки подс.Георгиев да е нанесъл само един удар в рамото му, приемайки го за активен участник в побоя. Дадени са дължимите се отговори на възраженията на защитниците за видимостта към мястото на инцидента, възможността за възприемане на облеклото на участниците в него, динамиката и приключването му с преследването на св.Г. при намесата на полицейския екип. Отдадено е нужното значение на поведението и изявленията на подсъдимите при придвижването и посещението им в УМБАЛ „П.“, констатираните травми на десните глезени на подс.Д. и подс.Г. и причините за това. С основание е отхвърлено опасението на защитата на подс.С. от наличие на „оговор“ в обясненията на последните. Няма превратно оценени или игнорирани доказателствени източници и доказателственият анализ на въззивния съд е в съответствие с изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.3 и 5 от НПК, с което обосновано е постигнато установяването на релевантните за разкриване на обективната истина по делото фактически обстоятелства от кръга на чл.102 от НПК. Изпълнени са в пълнота разпоредбите на чл.339, ал.1 и ал.3 вр.чл.305 от НПК, поради което ВКС приема, че не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК за

отмяна на обжалваната въззивна присъда и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В рамките на така установената фактическа обстановка е приложен законът, който е следвало да се приложи. Изследвайки въпросите за приложимото право, апелативният съд е възприел значителна част от изложението на градския съд, като е отговорил и на редицата възражения, изключвайки на свой ред тезата за приложимостта на института на неизбежната отбрана или при мнима такава, поддържана основно от защитниците на подс.Г., утвърждавайки наличието на квалифициращите като по-тежко наказуемо престъпление обстоятелства за осъществяване на деянието с „особена жестокост” и „по хулигански подбуди” и отхвърляйки възможността деянието да бъде квалифицирано при двойна форма на вина като престъпление по чл.124, ал.1 от НК.

Въззивният съд е приел деянието да е извършено от тримата подсъдими при инцидентен пряк умисъл да умъртвят пострадалия С.Б., изхождайки от изводите на експертите в СМЕ, КСМЕ с оглед констатациите им от аутопсията на трупа и при изследване на веществените доказателства по делото, даващи възможност да се определи механизмът на причиняване на сериозните травми по главата и шията му, обусловили развитието на тежката закрыта мозъчна травма в пряка причинна връзка с бързо последвалата му смърт. Категорично е установено нанасянето на множество наслагващи се удари с крак в шията и главата на починалия Б., със значителна сила, в легнало положение при невъзможност за отбрана или след привеждането му в безсъзнателно състояние, за което говори констатацията за липса на характерни като отбранителни наранявания по крайниците му. Тези констатации на лекарите са свързани от съда с действията на тримата подсъдими по нанасяне на такива удари в жизненоважни области от тялото на пострадалия, с голяма сила и ожесточение, при което двама от тях (подсъдимите Д. и Г.) са се самонаранили, което му е дало основание да приеме проявата им като извършена „с особена жестокост”. Безспорно, липсата на каквото и да е личен елемент у когото и да било от подсъдимите за осъществяване на деянието, демонстрацията на надмощие, на пълно несъобразяване с личността на нападатите без каквато и да е причина и с обществените порядки очертава признака то да е мотивирано „по хулигански подбуди”.

Освен наличието на тези квалифициращи деянието признаци, следва да се отговори какъв е интелектуалният момент на умисъла на подсъдимите – дали е бил само за причиняване на телесни повреди на изпадналия в беззащитно състояние младеж и/или те са целели или съгласявали с неговата смърт. В тази насока в т.4 на ППлВС № 14/63 г., свързано и с ППлВС № 2/57 г. е указано, че преценката следва да се извърши, като „се изхожда от психическото отношение на дееца към резултата с оглед средството, с което действа, силата на ударите, интензивността на посегателство, уязвимостта на органа, върху който се посяга и др.”. Това виждане е доразвито в правната теория и практиката на ВКС

според това дали деецът предвижда неизбежното, сигурното, положителното или възможното, вероятното причиняване на общественоопасните последици, като се прави разграничение между прякия (директен) и евентуалния (косвен) умисъл. За последния е характерно, че деецът, преследвайки друга цел, била тя правомерна или не, се съгласява или най-малкото се отнася безразлично към възможния допълнителен резултат от неговото деяние, въпреки което го осъществява. Или, при евентуалния умисъл деецът дава предимство на пряко целеното, за постигането на което приема допълнителния резултат от възможните престъпни последици, което изисква изясняване на тази пряка цел. В случая друга пряка цел освен нараняването на нападнатия С.Б. няма и въпреки повалянето му на поляната, въпреки привеждането му в безсъзнателно или безпомощно състояние насилието върху него е продължило с такъв интензитет с нанасяне на множество силни удари (с ритници) в жизненоважни области от тримата подсъдими, че трудно може да се обоснове целта им да е била само телесното му увреждане, а не и причиняване (още повече по непредпазливост) на смъртта му като възможен допълнителен резултат. А това дава основание и на ВКС да се съгласи, че в случая тримата подсъдими са действали при пряк умисъл при осъществяване на деянието. Обстоятелството, че фаталният резултат е настъпил минути след това и че те са разбрали за настъпването му в „П.“ няма отношение към формата на вината им. За да го извършат, от значение е бил начинът им на живот, злоупотребата с алкохол, предишни прояви на агресия, за което съдът е събрал доказателства. Тези обстоятелства обясняват „възхитата“ на подс.С. относно инкриминираната им проява в коментара му в болничното заведение пред св.М., отправените от подс.Д. закани за саморазправа и със св.Г. и преследването му дори в присъствието на полицейски служители, от което са се отказали заради болки в крака на подс.Д. и подс.Г. Тук могат да се посочат две принципни решения № 32 от 11.03.1991 г. по н.д.№ 868/1990 г. – I н.о. и № 24 от 05.05.1997 г. по н.д. № 452/1996 г. – I н.о., според които, когато деецът действа при пряк неопределен (алтернативен) умисъл и поради независещи от волята му фактори причини полския резултат, той следва да отговаря за опит към по-тежкия, който поглъща по-лекия. Поради това няма как да бъдат удовлетворени исканията на защитниците за преквалификация на деянието било по основния състав на чл.115 от НК, така и като престъпление по чл.124, ал.1 от НК и не е налице и касационното основание по чл.348, ал.2 вр.ал.1, т.1 от НПК.

Относно разнопосочните оплаквания за явна несправедливост на наложените на тримата подсъдими наказания от по 18 години лишаване от свобода и искането на частните обвинители за замяната му, след ново разглеждане, с предвидената най-тежка алтернатива за това престъпление, ВКС на свой ред съобрази наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността им обстоятелства.

Младостта на С.Б. и на тримата подсъдими, а и на останалите от компанията им, свързано с особената укоримост на деянието сочи на сериозен

проблем с възпитанието и социалната адаптивност на младите хора в обществото ни, особено на фона на констатациите на редица свидетели, че такива прояви не са били инцидентни сред тях. Това завишава обществената опасност на извършеното, при очертаната агресивност и бруталност и изисква по-сериозна реакция за пресичане на такива прояви както от дейците, така и от други членове на обществото. Като неотчетено смекчаващо обстоятелство следва да се посочи трудовата им ангажираност, но без да е налице многобройност или изключителност на някое от тези обстоятелства, поради което не са налице условията за приложение на чл.55, ал.1, т.1 от НК. От друга страна, съдът е посочил законовата пречка да може да се удовлетвори желанието на частните обвинители подсъдимите да получат наказание „доживотен затвор без замяна”, като убедително е обосновал и липсата на достатъчно аргументи за налагане и на наказанието „доживотен затвор”. Вярно е, че е прекъснат живота на безукорен, амбициозен, доказано морален и отговорен младеж, чиято смърт няма как да не е изключителна трагедия за неговите родители и близки, но дължимата се на виновните санкция също не следва да бъде несъизмеримо тежка и въпреки стореното, да дава определена перспектива за тяхното превъзпитаване за бъдещия им живот. А те следва да го продължат с понасяне на тежестта на наказанието, което следва да изтърпят и с ангажимента да репарират, макар и само икономически, болките и страданията на родителите. Защото в случая не толкова правните, колкото моралните аспекти на случилото се между тези млади хора предпоставят вижданията на жалбоподателите за тежестта на дължимата се санкция. ВКС приема, че така избраните от двете инстанционни съдилища по вид и размер наказания на тримата подсъдими са съответни на извършеното от тях и на личната им обществена опасност и са достатъчни за постигане на целите на чл.36 от НК, поради което не се налага тяхната корекция било от настоящата инстанция, било чрез връщане на делото за ново разглеждане. Не е налице изискуемото се в чл.348, ал.5 вр.ал.1, т.3 от НПК несъответствие и не е налично това касационно основание.

Във връзка с гражданските искиове въззивният съд е констатирал отклонение от изискуемата се в чл.52 от ЗЗД справедливост на присъдените на ишците като родители на починалия младеж обезщетения и ги е завишил с по 100 000 лв за всеки един от тях, присъждайки сумите да бъдат изплатени със съответната лихва солидарно от тримата извършители, потвърждавайки отхвърлянето на исковите за разликата до предявените размери от по 450 000 лв. Оспорването на този размер на обезщетенията е бланкетно, без да се развиват конкретни доводи.

Загубата на дете за всеки родител е неизмерима, но тя е още по-тежка, колкото перспективите за реализация на детето, открили се пред него не само със собствените му усилия, но и с помощта на родителя са по-значими. Този социален момент е от значение за възможните бъдещи положителни промени и в живота на родителя, към когото всеки низходящ не само по закон, но и

морално има задължение за бъдещи грижи. Това обосновава възможните претенции на родителя не само вследствие на преживените и търпими и в бъдеще морални болки и страдания, но и заради несбъднати надежди за подобри старини, дори и само поради нереализирания просперитет на погубеното дете.

В случая починалият младеж С.Б. е бил добър син, отличен ученик и изявен спортист, толерантен в отношенията си с другите и по никакъв начин не е провокирал нападението над него, още по-малко е заслужавал неоправданата жестокост на подсъдимите. Установено е, че и в защитата си той не е реализирал някакъв по-сериозен удар върху нападателите си. Няма каквото и да е съпричиняване от негова страна на причинения съставомерен престъпен резултат. От друга страна, болката от загубата му за неговите родители е толкова по-значима, колкото загубата им е внезапна, неочаквана, при крайно неприемливи обстоятелства, без някакво съчувствие от причинителите. И макар апелативният съд да е икономисал необходимите съображения при завишаване на размера на присъдените в тежест на тримата подсъдими обезщетения, ВКС ги приема в този им размер за отговарящи на изискването за справедливост и че не следва да бъдат коригирани. И в тази им част жалбите на защитниците на подсъдимите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

В останалите части въззивната присъда не се обжалва и няма основания за касационната ѝ проверка.

ВКС единствено констатира допуснатата техническа грешка в диспозитива на присъдата (повторена още веднъж и в мотивите на обжалваната присъда) досежно датата на отменената първоинстанционна присъда (вместо 19 е записана дата 10.07.2013 г. – стр.1 от присъдата и стр.55 от мотивите), което може да се отстрани, при необходимост, по реда на чл.414 от НПК.

Разноски по делото за касационната инстанция никоя от страните не са претендирали и такива не са доказани като реално направени.

Касационните жалби, като неоснователни, следва да бъдат оставени без уважение, а обжалваната присъда следва да бъде оставена в сила.

Водим от гореизложените съображения и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд – първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 17 от 17.04.2014 г., постановена по ВНОХД № 39/2014 г. на Софийския апелативен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

